

Arrest

nr. 78 014 van 26 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 23 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. POKORNY, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij schrijven van 24 maart 2011 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 16 november 2011 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf in Rijk gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 25 november 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.03.2011 werd ingediend door:

*[S., K.] [R.R.: ...]
nationaliteit: India
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Bijgevolg dient betrokkene dringend gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem opgestuurd op 24.10.2011.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om verzoeker te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Doordat artikel 3 van bovenvermelde wet voorschrijft dat de opgelegde motivering in de akte niet alleen de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden doch eveneens dat de motivering “afdoende” dient te zijn;

Doordat onder de term afdoende dient verstaan te worden dat de motivering pertinent moet zijn alsook draagkrachtig oftewel dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen;

Terwijl de motivering van de bestreden beslissing hier niet aan voldoet;

Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingediend op 28 maart 2011, ten onrechte onontvankelijk verklaarde;

Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid ten onrechte oordeelde dat de aanvraag niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde: "De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland".

Terwijl vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging af te leveren op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, verwerende partij dient na te gaan of de aanvraag regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan ingediend worden via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland;

Terwijl klaar en duidelijk in de aanvraag deze buitengewone omstandigheden moeten vermeld worden;

Terwijl uit de uiteenzetting duidelijk moet blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat;

Terwijl buitengewone omstandigheden, zoals omschreven in artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, zijn: "Elke situatie die dermate klemmend is dat de persoon zich er niet van kan ontdoen en waarbij een verwijdering een schending van een fundamenteel recht met directe werking zou kunnen inhouden zodat een verblijf in België de enige oplossing is";

Terwijl verdere toelichting te vinden is in de instructie van 19 juli 2009: de regering sprak op 18 en 19 juli 2009 nieuwe criteria af voor regularisatie die op 19 juli 2009 werden vastgelegd in een instructie aan DVZ, dewelke in september 2009 werd verduidelijkt in een vademecum;

Terwijl ondanks de vernietiging van de instructie door de Raad van State (RvSt, nr. 198.769, 9 december 2009) de bevoegde staatssecretaris M. Wathelet en de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigden dat de criteria van de instructie ten gronde blijven gelden en zullen toegepast worden;

Terwijl het vademecum van 21 september 2009 voorbeelden beschrijft van prangende humanitaire situaties dewelke verantwoord de aanvraag in België te formuleren;

Terwijl bovendien op het opvolgingscomité regularisatie verduidelijkingen werden gegeven door de staatssecretaris en de Dienst Vreemdelingenzaken;

Terwijl de rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T. Vreem. 1997, nr. 4, p 385);

Terwijl dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn: er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene;

Terwijl verzoekende partij zich bevindt in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar zijn land van herkomst onmogelijk is;

Terwijl verzoekende partij sinds 2004 in het Rijk verblijft wat op zich als buitengewone omstandigheid moet aanvaard worden;

Terwijl verzoekende partij bij een eventuele terugkeer, zijn hechte sociale banden dient te verbreken, zulks nadat ernstige inspanningen werden geleverd in het kader van zijn integratie;

Terwijl verzoekende partij in feite artikel 8 EVRM heeft ingeroepen, dewelke onder meer de eerbiediging van het recht op een sociaal leven beschermt;

Terwijl daarenboven verzoekende partij inroep dat hij bij een eventuele terugkeer, voor zijn leven vreest;

Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid hierop antwoordt als volgt: "Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden...";

Terwijl deze motivering niet afdoende is omdat ze niet volstaat om de beslissing te schragen;

Terwijl de praktijk en rechtspraak aantonen dat bij het beoordelen van de ontvankelijkheidsvoorwaarde, in casu van het recht op een sociaal leven, veel belang wordt gehecht aan de duur van het verblijf in het Rijk, de integratie, sociale banden,;

Terwijl de bestreden beslissing aantoont dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid deze elementen niet onderzocht heeft en bijgevolg deze bij de beoordeling niet in overweging heeft genomen;

Terwijl de motivering in de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid niet steunt op de rechtspraak en rechtsleer;

Terwijl de motivering niet afdoende is omdat ze niet volstaat om de beslissing te schragen;

[...]

Doordat de gevatte Rechtsmacht wat deze motiveringsplicht betreft, in de uitoefening van zijn wettelijkheidstoezicht, bevoegd is om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 7 december 2001, nr. 101.624);

Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de essentiële beoordelingselementen ten onrechte niet in overweging heeft genomen;"

4.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Desbetreffend laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St, 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St, nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Verzoeker stelt in zijn middel dat de beslissing dd. 16.11.2011 waarbij zijn aanvraag onontvankelijk werd verklaard, onterecht zou zijn genomen. Hij meent dat de motivering niet afdoende is en dat hij wel degelijk buitengewone omstandigheden zou hebben aangetoond.

Hij verwijst naar zijn hechte sociale banden, de ernstige inspanningen in het kader van de integratie en zijn gezinsleven conform artikel 8 EVRM.

Vooreerst merkt de verwerende partij op dat verzoeker in tegenstelling tot hetgeen hij beweert in zijn aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 bis Vreemdelingenwet geenszins melding heeft gemaakt van een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM.

Nergens in de aanvraag wordt melding gemaakt van artikel 8 EVRM.

Verzoekers kritiek nopens de vermeende schending van artikel 8 EVRM is dan ook niet dienstig.

In de bestreden beslissing wordt duidelijk vermeld dat het verzoek dat werd ingediend in toepassing van artikel 9bis van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vreemdelingenwet) onontvankelijk is, om reden dat : “de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid (...)”.

Artikel 9bis §1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voor de beoordeling of er al dan niet sprake is van ‘buitengewone omstandigheden’, beschikt de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid over een discretionaire appreciatiebevoegdheid, die in casu werd toegepast.

Verzoeker toont niet aan met welke elementen van zijn aanvraag geen rekening werd gehouden bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden.

In antwoord hierop laat de verwerende partij vooreerst gelden dat uit art. 9 van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is gesteld ten aanzien waarvan artikel 9 bis zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

Laatstgenoemd artikel heeft slechts tot doel om vreemdelingen die in hun land van herkomst of van ophoud geen Belgische diplomatieke overheid ter beschikking hebben of om een aan henzelf

vreemde reden de aanvraag niet kunnen doen bij die overheid, toch de gelegenheid te geven een machtiging aan te vragen tot langdurig verblijf in België.

Verzoeker, in wiens hoofde geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen weerhouden worden, kan zich niet op een ontvankelijke wijze beroepen op art. 9 bis dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In casu besliste de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid naar oordeel van de verwerende partij terecht, gelet op de gegevens die verzoekers concrete situatie kenmerken en geheel binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, betrokkene aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van het art. 9 bis van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 onontvankelijk te verklaren.

“Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd” (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007)

De door verzoeker aangevoerde elementen, kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen.

[...]

De [...] overwegingen [in de bestreden beslissing dd. 16.11.2011] laten verzoeker toe om te achterhalen om welke redenen zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid onontvankelijk wordt geacht.

Immers, nu hij o.b.v. de in de bestreden beslissing opgenomen overwegingen weet dat de door hem in het kader van zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging aangebrachte gegevens door het bestuur niet als uitzonderlijke omstandigheden als bedoeld in de daarin vermelde wetsbepaling worden aangezien en dat dit aan de basis ligt van het als onontvankelijk beschouwen van die aanvraag, moet verzoeker worden geacht voldoende te zijn ingelicht om zich te kunnen realiseren dat hij tegen de te zijnen opzichte genomen beslissing kan opkomen door aan te tonen dat de daarin tot uitdrukking gebrachte motieven juridisch niet opgaan, wat in casu concreet wil zeggen, door aan te tonen dat het niet opgaat de voormelde omstandigheden niet te beschouwen als zijnde uitzonderlijk als bedoeld in de laatstvermelde wetsbepaling.

Er is dus wel degelijk afdoende geantwoord op de door verzoeker in het kader van zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging voorgelegde elementen door in de bestreden beslissing te vermelden dat verzoeker met deze elementen geen uitzonderlijke omstandigheden heeft aangehaald als bedoeld in art. 9 bis van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De verwerende partij wijst op de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bepaalt:

“Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (R.v.St. nr. 101.624 dd. 7.12.2001).” (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007; R.v.V. nr. 3437 dd. 7.11.2007; R.v.V. nr. 3488 dd. 9.11.2007)

De bovenstaande motieven volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoekers aanvraag onontvankelijk is.

De verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt geoordeeld dat:

“Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de asielpcedure van verzoekers op 20 april 2001 werd afgesloten door een bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en dat verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat zij sindsdien illegaal op het grondgebied verblijven. Verzoekers wisten dat hun verblijf precair was. Dit wordt niet door verzoekers betwist. Terecht concludeerde de minister dat illegaal verblijf geen rechten kan doen ontstaan die een buitengewone omstandigheid uitmaken. Zoals reeds werd gesteld mogen de buitengewone omstandigheden niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het bekomen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. Van een tegenstrijdige of stereotiepe motivering is geen sprake. Tot slot dient de Raad vast te stellen dat verzoekers naar rechtspraak verwijzen zonder deze op hun persoonlijke situatie te betrekken.” (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007)

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegte van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Uit de motieven van de bestreden beslissing komt duidelijk naar voor dat de aanvraag onontvankelijk werd bevonden wegens de afwezigheid van de buitengewone omstandigheden.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerkt, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel inclus.

Bij zijn beoordeling van de buitengewone omstandigheden heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid elk element dat verzoeker heeft aangehaald in hun aanvraag om machtiging tot verblijf onderzocht, doch dienen vast te stellen dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken waarom verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure.”

4.3.1. Er dient te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, immers vastgesteld dat verzoeker geen begin van bewijs levert dat zijn stelling onderbouwt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst dient te vrezen voor zijn leven en dat deze loutere vermelding daarom niet kan worden aanvaard als een omstandigheid die toelaat te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Verzoeker kan ook niet stellen onwetend te zijn van het motief dat aan de basis ligt van de bestreden beslissing, aangezien hij dit motief uitgebreid bespreekt en betwist in zijn verzoekschrift.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

4.3.2. In zoverre verzoeker betoogt dat verweerder zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ten onrechte onontvankelijk verklaarde en een aantal essentiële beoordelingselementen niet in overweging heeft genomen, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die in voorliggende zaak moet worden beoordeeld in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat de vreemdeling die, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk wenst gemachtigd te worden onder meer dient aan te tonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden. Buitengewone omstandigheden, in de zin van voormelde wetsbepaling, zijn omstandigheden die het voor de betrokken vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de verblijfsmachtiging aan te vragen via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Zoals verzoeker zelf aangeeft, heeft de aanvrager de plicht om in de verblijfsaanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden volgende buitengewone omstandigheid inriep:

“Mijn cliënt kan deze aanvraag niet vanuit India doen, maar is verplicht deze vanuit België tot u te richten.

Het is voor hem onmogelijk om terug te keren naar India, omdat zijn leven aldaar in gevaar is.

Het is niet omdat iemand volgens de Belgische instanties geen beroep kan doen op het statuut van politiek vluchteling, dat hij zonder gevaar voor eigen leven terug naar zijn eigen land zou kunnen keren.”

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot het enige element dat verzoeker als buitengewone omstandigheid aanvoerde geduid dat de loutere bewering van verzoeker – dat hij vreest voor zijn leven indien hij moet terugkeren naar zijn land van herkomst – niet kan aanvaard worden, omdat hij zijn stelling niet met bewijsstukken staft. Deze beoordeling kan niet als kennelijk onredelijk beschouwd worden.

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift te kennen ook het feit dat hij sinds 2004 in België verblijft, het gegeven dat hij bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst zijn hechte sociale banden in België dient te verbreken en het risico op een miskening van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden als buitengewone omstandigheden te beschouwen. Hij heeft evenwel nagelaten deze elementen uitdrukkelijk als buitengewone omstandigheden aan te brengen in zijn aanvraag om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden. Het loutere feit dat verweerder deze gegevens, die verzoeker zelf niet nuttig achtte om in zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden als buitengewone omstandigheden aan te voeren, niet bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van deze aanvraag betrok kan in voorliggende zaak dan ook niet leiden tot de vaststelling dat de materiële motiveringsplicht werd miskend. Verweerder kon en diende namelijk slechts die gegevens bij zijn onderzoek te betrekken die verzoeker hem ter kennis bracht en waarvan verzoeker zelf aangaf ze als dienstig te beschouwen ter onderbouwing van de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf.

Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij lijkt te willen aangeven dat verweerder rekening had dienen te houden met de inhoud van de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) en van het vademecum van 21 september 2009 ter verduidelijking van voormelde beleidsinstructie. Er dient namelijk op te worden gewezen dat de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009 oordeelde dat de instructie van 19 juli 2009 in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onder-

scheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren terwijl enkel de wetgever vermag dit te doen. Ingevolge de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State wordt deze geacht nooit te hebben bestaan. Verzoeker kan dan ook niet dienstig naar verwijzen naar de instructie van 19 juli 2009 en naar een vademecum dat zou zijn opgesteld ter verduidelijking van deze instructie.

Verzoeker verwijst verder nog naar "*verduidelijkingen*" die door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid en de Dienst Vreemdelingenzaken zouden zijn gegeven op "*het opvolgingscomité regularisatie*" en betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing "*niet steunt op de rechtspraak en rechtsleer*", doch hij verstrekt hierbij geen enkele verdere toelichting en toont met zijn vage beschouwingen niet aan dat verweerder op onjuiste of kennelijke onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen dat in casu geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden aangetoond.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend en twaalf, door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK